

[Skatteministeren]

ne mere end højst nødvendigt og heller ikke påfører dem flere omkostninger end allerhøjst nødvendigt, men at vi forsøger at få en praktisk forvaltning også af det arbejdsmarkedsbidrag, som er vedtaget som led i skattereformen.

Men dér, hvor det jo skiller imellem Venstre og regeringen, er, at Venstre mener, at arbejdsmarkedspolitik er noget, hvor man giver folk passiv forsørgelse for ikke at måtte foretage sig noget som helst. Selv om man flytter pengene fra kontoen for passiv forsørgelse over til aktivering og derved giver folk muligheder, giver dem tilbud, giver dem aktivitet i stedet for passiv forsørgelse, så mener Venstre åbenbart, at selv om udgifterne under ét er uændrede, skulle man faktisk forhøje bidraget.

Det må jo være konsekvensen af det, hr. Fogh Rasmussen har sagt her i dag. Hr. Fogh Rasmussen mener, det er forkert, at vi fører en aktiv arbejdsmarkedspolitik, som betyder, at beløbet på kontoen for orlovsordninger, for aktive initiativer på arbejdsmarkedet, stiger, mens beløbet på den konto, der skal dække dagpengene, falder. Det mener hr. Fogh Rasmussen er en forkert udvikling.

Det synes jeg da kunne være en god debat, men når der diskuteres procenter og tales om penge, der fosser ud af kassen, så lad os se på den periode, hvor hr. Fogh Rasmussen selv var skatteminister. Da han tiltrådte, var der et overskud på statsfinanserne på 8 mia. kr., og da han forlod sit ministerium, forelå der en finanslov med et underskud på 50 mia. kr. Så man kan diskutere årsagen til, at der fosser penge ud af statskassen.

Efter at den ny regering er kommet, er der også kommet styr på finanserne. Hvis ikke der var styr på finanserne, og hvis ikke der var stor tillid til den økonomiske politik, som regeringen fører, så kunne vi ikke have en rente, der er på det niveau, den er på i dag.

Derfor er jeg da også glad for, at for første gang siden den periode, hvor hr. Fogh Rasmussen var skatteminister, ser vi nu et fald i underskuddet på de offentlige finanser, og så har vi endda fået en arbejdsmarkedspolitik, vi kan være bekendt.

Det er jo egentlig det, der har været hr. Fogh Rasmussens hovedkritikpunkt her i dag. At han forsøger at vælte en hel masse teknik ind og når frem til forkerte, lodret forkerte konklusioner, synes jeg ikke vi skal besvære offentligheden med at diskutere, for der er ikke indhold tilbage i det.

Jeg vil nøjes med at takke for en positiv modtagelse af forslaget fra et flertals side. Jeg er sikker på, at med de ændringer, der gennemføres her, får vi lavet de justeringer, så systemet kommer til at fungere bedre, og således at det, der har været den faste hensigt med skattereformen, bliver opfyldt. Når vi ser på arbejdsmarkedsbidrag og indkomstskatteprocenterne under ét, vil vi få en faldende procent på et bredere grundlag og dermed en mere retfærdig fordeling af skattebyrden, og det vil vi med 100 pct.s sikkerhed have sikret sker med vedtagelsen af det forslag, vi her har til behandling.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Skatteministeren sagde, at dette lovforslag levede helt op til det, som var hensigten, dengang bruttoskatten blev vedtaget. Det tror jeg egentlig skatteministeren har ret i, for det har nemlig – og det er kernen i denne sag – aldrig nogen sinde været Socialdemokratiets hensigt, at bruttoskatten skulle variere bare det mindste med dagpengeudgifterne. Det har aldrig nogen sinde været Socialdemokratiets hensigt.

Derfor tror jeg gerne, at skatteministeren har ret i, at dette lovforslag svarer nøje til det, som hele tiden har været Socialdemokratiets hensigt. Kernen i sagen er, at Socialdemokratiet hele tiden har haft en skjult hensigt med bruttoskatten, men for at få de tre andre regeringspartier overtalt, blev bruttoskatten ikke kaldt bruttoskat, den blev kaldt et arbejdsmarkedsbidrag, som angiveligt skulle falde, når ledigheden efter regeringens egne planer begyndte at falde.

Socialdemokraterne har aldrig ønsket, at bruttoskatten skulle variere med dagpengeudgifterne. Derfor blev bruttoskatten – for at skjule alt dette her – teknisk opdelt i tre særskilte bidrag til tre særskilte arbejdsmarkedsfonde: Aktiveringsfonden, Sygedagpengefonden og Dagpengefonden. Og som sagt har det hele tiden været den officielle forudsætning, at de tre fonde skulle holdes adskilt, og at de tre bidrag skulle beregnes særskilt for hver fond, samt at der ikke kunne foretages pengeoverførsler mellem de tre fonde. Den forudsætning